

Jorunn Hamre fra Kvinesdal har levd et rikt liv i Etiopia:

STØRST AV ALT ER SJELERS FRELSE

Av Harald Mydland

Lyngdal og Kvinesdal i Vest Agder fylke har rike misjonstradisjoner der framtidsrettede mennesker lå foran sin tid når det gjalt u-hjelp, solidaritet med verdens fattige, og uevangeliserte folkeslag. Presteparet Gabriel og Gustava Kielland i Lyngdal var med og startet Norges første misjonsforening i Stavanger i 1826, og Gustava Kielland startet Norges første kvinneforening for misjon i Lyngdal i 1844. Hennes far var Jan G. Blom, og hennes mor Karen hadde det kjente navnet Stoltenberg fra Kongsberg.

Norsk misjon har hatt mange framtrepende misjonskvinner gjennom årene, så som Marie Monsen, Annie Skau og Serene Løland, for å ha nevnt noen få av dem, i tillegg til Gustava Kielland. Misjonær Jorunn Hamre fra Kvinesdal føyer seg inn i rekken av slike misjonskvinner. Hun vokste opp som nabo til Aril Edvardsen, og hennes mor tok imot babyen Aril da han ble født, og hennes far hjalp med å bygge Arils og Karis første hus i 1964.

I 16 av sine 47 år i Etiopia har Jorunn virket blant den beryktede Gudji-stammen, som også kalles morderstammen, og som idag teller 3 millioner mennesker.

-I min tjeneste som misjonær i Etiopia, har jeg møtt masse mennesker bundet av onde ånder. Men hver gang har åndene måttet fly i det mektige Jesu navn, sier den glødende misjonærveteranen, Jorunn Hamre, populært kalt søster Jorunn blant sine mange etiopiske venner. Hun har vært vitne til vekkelse med tegn og under i Etiopia.

- Jeg var 29 år gammel da jeg reiste ut til Etiopia for Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM), Norges største misjonsorganisasjon. 1. juni 1958 ble jeg innvidd til tjenesten; 13. september året etter ankom jeg hovedstaden, Addis Abeba. Det var en enorm oppgave som ventet meg der ute.

- Da jeg satte kursen hjem igjen til Kvinesdal i mars 2006 var det 47 år siden første gang jeg kom til Etiopia, landet som etter min mening er Afrikas mest spennende land. Etiopierne har blitt mine nære venner og familie.

Dette sier en levende engasjert Jorunn Hamre, populært kalt søster Jorunn blant sine mange etiopiske venner. Dem har det blitt mange tusen av etter alle disse innholdsrike årene, tett på hedenskapen, men også vekkelsen som følger i kjølvannet av dynamisk, evangelisk forkynnelse.

- Gang på gang har jeg sett hvordan evangeliet har kraft til å løfte mennesker opp, og gjøre dem til nye skapninger i Jesus, sier Jorunn.

DE VENTER!

- Jeg har egentlig hatt misjon i blodet helt siden jeg var ganske liten. Jeg klippte ut bilder fra misjonsblader og limte inn, drømte om misjon og arbeid på misjonsmarken, forteller Jorunn.

- 17 år gammel reiste jeg til Oslo for å studere musikk ved musikkonservatoriet. I realiteten rømte jeg fra kallet, i likhet med Bibelens Jonas. Jeg følte meg sant å si ikke kompetent. Men etter hvert havnet jeg på Fjellhaug Bibel og Misjonsskole.

- En dag kom ei jente og banket på døren til mitt rom. Hun gav meg

Øverst: Lyngdals og Kvinesdals distriktet har fostret mange ruvende misjonskvinner, slik som Gustava Kielland (1800-1882) som startet Norges første kvinneforening for misjon i 1844.

Nederst: Etiopia, som ble Jorunn Hamres virkefelt, har ca. 75 millioner mennesker.

Jorunn Hamre fra Kvinesdal har levd et fantastisk liv i misjonens tjeneste som utsending for NLM i Etiopia siden 1959. Her hjemme i sin stue i Kvinesdal omgitt av malerier og gjenstander fra Etiopia.

en bok. Ingen visste noe om at jeg var "rømling", bortsett fra Gud selv. Boka slo meg totalt ut. Jeg ble liggende og gråte. Boka het: "De venter", skrevet av Asbjørn Aavik.

- To av setningene i boka som brant seg fast i meg var disse: 1) Vi er Guds rikes begrensning på jord, og 2) Nåtidens kristne har ansvaret for nåtidens hedninger. Så langt vi når ut med evangeliet, så langt når Guds rike. Tenk det!

- Dette trengte seg dypt inn i meg. Etter to semestre på skolen satte jeg kursen hjem igjen. Da hadde jeg sittet på musikkonservatoriet og lyttet til Beethoven og Mozart, men oppholdet der gav meg etter hvert bare mer og mer visshet om at jeg var rømling. Dette var ikke Guds plan for mitt liv, fastslår Jorunn.

Jorunn Hamre har innredet eget misjonsmuseum i sitt hus hjemme i Kvinesdal. Museet inneholder en mengde gjenstander, hver med sin egen spesielle historie, fra Jorunns begivenhetsrike liv som misjonær i Etiopia.

Jorunn Hamre sammen med en kvinne ved navn Dermi. Dermi var besatt av fire onde ånder, men ble satt fri under forbønn i Jesu navn.

Men det skulle bli til Etiopia Gud kalte henne.

ENORM MISJONSUTFORDRING

- Etiopia ble kristnet allerede i det fjerde århundre. I det femte århundre etter Kristus, kom det syriske munkene til landet. Disse oversatte Bibelen til geez, et hellig språk, som bare prestene skjønte. I dag er Bibelen oversatt til amharisk, landets offisielle språk.

- I 1951 fikk Den koptiske kirken sin etiopiske erkebiskop og oppnådde dermed selvstendighet etter 1600 års avhengighet av moderkirken i Egypt.

- Denne kirken lærer at Jesus er sann Gud, men ikke sant menneske. Helgendyrkelse og læren om gode gjerninger, har fordunklet evangeliet om frelse ved tro alene. På grunn av dette har misjonstrangen blitt borte, og de hedenske stammene i landet har ikke fått del i evangeliet. - På tross av disse svakhetene har kirken likevel spilt en viktig rolle

for folket slik at Etiopia ikke ble et islamsk land, hevder Jorunn.

- Etiopia har aldri vært kolonisert. 1/3 av befolkningen regnes i dag som kristne, 1/3 er muslimer og 1/3 animister. Animistene tror på åndene som de dyrker og frykter. Satan er den ånd de frykter mest. Han er menneskenes fiende, og må derfor stadig ha offer for at folk skal unngå hans vrede.

- Keiser Haile Salassi styrte Etiopia i 40 år fram til 1974. Deretter fulgte 17 år med kommunistisk styresett og forfølgelse av de kristne. Trass kommunistisk styre, ble ikke misjonærene sendt ut av landet slik det skjedde i Kina. I denne vanskelige tiden fikk vi mange ganger oppleve hvordan Gud grep inn i vår hverdag.

- I 1948 møtte Norsk Luthersk Misjonssamband kallet til å ta fatt på arbeid mellom de unådde stammene i Sør-Etiopia. I 1958, ti år senere, ble den evangeliske Mekane Yesus-kirken etablert med 18000 medlemmer.

- I dag har denne kirken vokst til nærmere 4,5 millioner medlemmer. Den store vekst skjer som følge av at de nasjonale kristne selv bringer nyheten om Jesus videre til sitt eget folk.

- Da kommunismen falt fikk vi nytt styre i landet og full religionsfrihet. Myndighetene innførte også trykkefrihet på stammespråkene i landet.

UNDERET MED ID-PAPIRENE

- En dag under kommunisttiden hadde vi vandret i fire timer for å se til noen kristne i en menighet langt ute i bushen. Etter hvert fant vi fram til en eldste (leder) i en liten menighet og tok inn i hans hytte, forteller Jorunn.

- Mens vi satt der kom det en flokk mennesker og ropte ut en kvinne som var med meg. Hun het Sue og var tidligere trollkvinne. Sue hadde tatt imot Jesus, og var nå en ivrig evangelist. Kort tid etterpå kom hun inn igjen og hentet meg. Det var

meg de egentlig var ute etter. Det var en gruppe på tre ledere som regjerte i dette området.

- Har dere papirer fra myndighetene med tillatelse til å drive med det dere gjør? spurte de. Hvis ikke må dere forlate området med en gang. Det var klar beskjed! Vi hadde totalforbud fra myndighetene mot å gå utenfor misjonsstasjonen, og nå stod vi der ute i bushen. Vi skjønnte det var markedsdag, og hadde gått rett til markedet og talt Guds ord til masse mennesker.

- En av de tre mennene kunne lese. Jeg gav ham mine identifikasjons-papirer slik at han kunne lese for de andre. På papirene stod kun mitt navn, fødselsdato og hvilken land jeg kom fra. Men da mannen begynte å lese fra papiret, skjedde et under:

- Her står det at denne kvinnen har full rett og lov fra myndighetene til å komme til vårt område, og forkynne det budskap hun forkynner, leste mannen. Stillheten var til å ta og føle på. Vi vågde ikke engang å se på hverandre.

- Mannen tok papiret og la det pent sammen, og gav det deretter tilbake til meg. De to andre hadde fått tilstrekkelig bevis. Aldri hadde vi bukket så dypt noen gang, som da vi fikk papirene igjen.

- Da de tre var ute av syne snudde Sue seg forundret til meg og sa: Søster, Jorunn: Nå har Gud gjort samme under som i Lots tid. Han har forvirret synet på disse som kom for å ta oss. De leste jo det som ikke stod i papirene.

- Trollmennene raste mot oss, men vi bad, forkynte evangeliet og styrket de troende overalt hvor vi dro. Slik fortsatte det og mange kom til tro selv i denne vanskelige kommunisttiden, beretter Jorunn

HETO – BEFRIDD FRA RØVERE

”Søster Jorunn” har hatt utrolig mange gripende opplevelser sammen med det etiopiske folket, som til de grader har grepet hennes varme misjonshjerte. Ta den fantastiske historien om Heto, som møtte Gud på radikal måte, og deretter ble en djerv kjempe i Guds rike. Jorunn forteller:

- En dag ble Heto tatt til fange av fire røvere. ”Kom med oss”, sa de, og førte ham fire timer med seg fram til landsbyen der de bodde. Etter å ha samlet folket spurte de: Hva skal vi gjøre med ham? Han ødelegger skikkene våre, og tror ikke på våre fedres Gud.

- Drep ham, var svaret. De gav ham tenkepause til neste morgen, og følgende ultimatum: Enten fornektet du den gud du tror på, ellers styrter vi deg utfor det bratte fjellet like ved oss.

- I landsbyen var det en tom gresshytte, og der ble fangen, Heto, satt inn. Hele natten var han i bønn og minte Gud på hans løfter.

- Hvis det er din vilje, Gud, er jeg rede til å dø for deg, hvis min død kan ære deg. Men jeg vet at du har makt til å befri meg. Derfor legger jeg alt i dine hender.

- Røverne tok inn i nabohytten der de hadde ført inn Heto. De var trette etter en dag på vandring, og sovnet straks. En av røverne hadde tatt av seg buksene, tatt ut 72 skarpladde patroner fra automatgeværet, og gjemt dem i buksene sine som han plasserte ved siden av seg.

- Ved midnatt skjer noe merkelig: Ei geit hadde ligget i ro i rommet inntil nå. Plutselig reiser geita seg og rusler over jordgulvet bort til buksene med de skarpladde patronene. Hun tar buksene i munnen og drar dem med seg bort til ildstedet. Resultat: Pang! Pang! Pang! Et fryktelig lurveleven!

- Faren til røverne kommer løpende og utbryter: Hva er det dere har gjort? Så snart det gryr av dag må den mannen ut av landsbyen vår, før vi blir drept alle sammen.

- Guds hånd har vært over ham og beskyttet ham fra røvernes onde hensikter. På hjemveien møtte Heto en flokk kristne fra hans menighet, som var på leting etter en kristen bror som var falt i røverhånd. Sammen lovpriste de Gud og takket for bønnesvaret og undergjerningen. Som Paulus da han så brødrene og fikk nytt mot (Ap. Gj. 28:15).

- Tre ganger har jeg selv blitt utsatt for mordforsøk, medgir

Jorunn, men hver gang har Gud beskyttet meg på mirakuløs måte.

BESØKTE JORUNN HJEMME I KVINESDAL

- En dag minte Gud meg om å gå til de fattige, fortsetter Jorunn. Det hastet. Jeg måtte ikke vente til i morgen. Straks brøt jeg opp og begav meg av sted. Utenfor ei hytte fant jeg ei lita jente. Moren lå død inni hytta. Jeg tok jenta med meg hjem og tok meg av henne.

- I dag, mange år senere, har denne jenta åpnet egen klesforretning i en by som heter Awasa, Etiopias tredje største by. Er det ikke fantastisk! Dette er misjon; omsorg for hele mennesket – ånd, sjel og legeme. Gud har virkelig en plan med ethvert menneske, sier Jorunn begeistret.

En annen historie som Jorunn forteller handler om 7 år gamle Deed Jaldessa. Han var ute på markene sammen med sin far og passet kufflokket, da de ble omringet av somaliske røvere. Deeds far ble myrdet, og selv ble han påført 13 spydstikk.

Gutten falt til marken og røverne trodde han var død. De tok med seg kyrne og drog videre for å røve. Deed ble brakt til helsestasjonen der de sydde 98 sting. Jorunn tok seg av den fattige gutten, og han fikk skolegang.

Etter gjennomført høyere utdanning både i England og Norge, er Deed i dag i toppledelsen i Mekane Yesus-kirken, der han er direktør for fem store avdelinger. Tre ganger har han besøkt Jorunn i Kvinesdal; siste gangen for kort tid siden.

Da representerte han Etiopia på et fredsmøte som ble holdt i Oslo. Jorunn undres og tenker tilbake. Gud hadde også en plan med han som falt i røverhånd.

VEKKELSE MED BEFRIELSE FRA ONDE ÅNDER, TEGN OG UNDER

Vekkelsen i Etiopia har til tider ekspandert med eksplosiv kraft. Mye av årsaken er som nevnt at de innfødte kristne selv har brakt nyheten om Jesus videre til sitt folk. Dessuten har Gud åpenbart sin kraft med

Kvinnen til venstre er Goie, som var besatt av fire onde ånder. Hun ble befridd i Jesu navn da Jorunn bad for henne ved å bruke sitt eget norske morsmål. Her er Goie, flere år senere, sammen med bibelkvinnen Rahel.

mektige tegn og under (Mark. 16:20).

Jorunn Hamre har vært med på å plante mange menigheter i kjølvannet av evangeliets utbredelse. På ett sted hun kom til i 1987 samlet det seg ti kristne i begynnelsen. I dag fins det flere tusen kristne i dette området alene. På et annet sted som heter Hadadadetja fantes det ingen kristne, men også her fikk Jorunn være med på å bygge en kirke.

- Jeg husker veldig godt det første møtet vi holdt på denne plassen. En stor folkemengde strømmet til for å høre om en "ny gud". Straks ordet "amen" ble sagt, brøt spektaklet løs! Det fantes 12 besatte i forsamlingen, og de forårsaket et kaos uten like.

- De hylte, skrek og gryntet. Etter fire timers bønnekamp, ble alle fridd ut ved kraften i Jesu navn. En kvinne blant dem gikk til angrep på meg og flenget kjolen min. Den onde ånd talte gjennom henne:

"Jeg vet hvorfor du har kommet hit. Du har kommet for å jage meg ut av min bolig, men det skal du aldri klare". Men også denne kvinnen ble

satt fri i Jesu navn. I dag er kvinnen Bokeio døpt sammen med alle sine ni barn, og hele skogområdet er kristnet.

- I min mangeårige misjonær-tjeneste i Etiopia, har jeg møtt masse mennesker bundet i Satans lenker. Men hver gang har de onde åndene måttet fly i Jesu navn, forteller Jorunn.

KASTET PÅ BÅLET SOM 12 ÅRING

12 år gamle Liben Jima ble kastet på bålet av en ond ånd. Brannskadene og lidelsene som fulgte var uutholdelige. Hele distriktet hvor han bodde var preget av hedenskap.

Fem år senere kom en evangelist til landsbyen Oddo hvor Liben bodde. Han tok imot Jesus som frelser. Sammen med sine kristne brødre bad de for ryggen til Liben, som etter hvert ble bedre og bedre.

Gutten begynte på skolen, utmerket seg fort og ble skolens beste elev. Deretter fulgte bibelskole og etter hvert kall til tjeneste for sin Herre og Mester. Som den brennende evangelist han var, vant han stadig

flere mennesker for Jesus. Vekkelsen fulgte i hans fotspor.

Etter noen år i evangeliets tjeneste sprakk Libens rygg opp igjen. Resultat: Et stort åpent sår som verket. Men tross smerten og en hudløs rygg, gikk han i tre år over fjell og daler for å bringe det livgivende ordet om Jesus til sitt folk.

Etter hvert begynte det å lukte fra det åpne såret, og det gjorde at folk trakk seg vekk fra ham. Han led med seg selv.

Liben bodde på et lite rom på Mekane Yesus-stasjonen i Shakisso. En dag betrodde han seg til sin venn Hotessa Goro som kjente Jorunn Hamre. Kunne Jorunn hjelpe? Som sykepleier hadde hun vært vitne til mye fælt, men dette var avgjort noe av det verste.

Eneste håpet var å bringe Liben til brannskadeavdelingen i Addis Abeba. Før avreise kjøpte Jorunn en stor flaske parfyme. Når lukten ble for ille, sprøytet hun inni bilen med parfymen. På den måten gikk ferden på humpete veier til hovedstaden.

GUD SKAFFET BLODGIVER

På sykehuset skulle det tas hud fra lårene over på ryggen. Liben trengte blod før operasjonen, men etiopiere vegrer seg for å gi blod fordi de mener livet ligger i en persons blod. Jorunn ville gjerne selv gi blod, men ble avvist. Dermed måtte de be Gud om å skaffe en blodgiver.

Neste morgen møtte Jorunn gutten Jaso på misjonsstasjonen i Addis Abeba. Hun fortalte ham om vanskene med å skaffe blod til Liben.

- Jeg kan gi ham blod! Trenger han en liter? Jeg er så glad jeg kan hjelpe mennesker i nød, svarte den unge, kristne gutten. Jorunn takket for bønnesvaret.

Operasjonen ble vellykket, men det var kreftceller i såret. Disse brøt fram pånytt og forårsaket hans død.

- Liben døde i grashytten hjemme hos sin mor. Da vi hørte om hans død, brøt Hotessa og jeg opp døren til det vesle rommet hans for å ta med hans eiendeler hjem til moren som bodde i distriktet, minnes Jorunn.

- Se, sa Hotessa, og drog fram et lite skrin bak noen bøker. – Hva er det? spurte jeg. Offerskrin! Hadde Liben offerskrin? Over ett år var gått fra første gang jeg møtte ham. Hele tiden hadde jeg sørget for klær og matpenger til ham. Jeg visste at hver cent i offerskrinet var til menigheten av de penger han hadde fått fra min hånd til mat. Jeg gråt!

- Da jeg vitnet for folkemassen i begravelsen og viste fram offerskrinet med inskripsjonen til menigheten, gråt også folket fra Gudji-stammen. Liben fikk også ved sin død være et vitne om den Herre Jesus han tjente. Søk først Guds rike? Gjør vi det?, spør Jorunn.

KEMMA – BEFRIDD FRA ONDE ÅNDER

- En dag stod jeg ved siden av bilen min ute i bushen. Da kom en mor med en datter så skitten som selve jorden. Moren kom bort og hilste

på meg. Datteren, Kemma, hilste også. Men straks reagerte de onde åndene i henne.

- Hun sprang av sted i full fart, kastet seg opp i et tre og ble hengende i en grein. En uke i forveien hadde moren fått tanker om at datteren måtte bli satt fri. Problemet er at besatte folk blir sanseløse, og må adlyde de onde åndene. Åndene hadde sagt til henne: "Hent et tau og gå ut i skogen og heng deg".

- Det dyriske i jenta kom fram: Hun gjorde som åndene hadde befalt, fant et tau og hang seg opp i skogen. Men folk kom heldigvis til og fikk ta henne ned igjen. Hun har fremdeles et stygt arr på halsen etter tauet.

- Da hun møtte meg denne dagen, raste åndene i henne igjen, og sendte henne opp i treet. Jeg overdriver ikke når jeg sier at hun kastet seg nær 3 meter opp i lufta og grep fatt i greina. Moren hadde bare én tanke: Gå til Jesusfolket og få hjelp.

- Men også denne jenta ble satt fri i Jesu navn. Åndene kan alle mulige slags språk. Jeg drev dem ut ved å bruke mitt eget morsmål. "Si navnet ditt", kommanderte jeg. De sa navnene sine. Deretter måtte de forlate den stakkars jenta i Jesu navn.

- Gud har gjort mange mektige under akkurat som på apostlenes tid: Blinde ser, døve hører og lamme går. Jeg har sett det med egne øyne. Når vi synger sanger om Jesus raser åndene, men ingen kan stå imot kraften i Jesus navn.

SANGBOKPROSJEKTET

Jorunn er full av takknemlighet for alt hun har fått oppleve gjennom sitt utrolig begivenhetsrike liv i Etiopia. For fire år siden begynte hun på enda et spennende prosjekt, nemlig å samle kristne sanger på gudjinja-språket. Det store problemet var imidlertid penger.

Da hun for noen år siden fylte 70 år, ønsket hun istedenfor gaver til seg selv, heller penger til sangprosjektet. Folk viste en helt

utrolig giverglede. En enormt takknemlig og glad Jorunn fikk inn nok penger til å gjennomføre sitt verdifulle sangbokprosjekt.

- Da jeg reiste ut til Etiopia pånytt høsten 2002 var jeg helt "blank" i litteraturarbeid. Jeg visste ingenting om hvordan jeg skulle gå fram. Derfor sa jeg til Gud: Du må gi meg et ord å reise på! Hans kall til meg hadde vært dette: "Dra tilbake og gi dem en sangbok: Som svar på min bønn gav Gud meg 5. Mosebok 31:8: "Herren; Han er den som går foran deg. Han skal være med deg. Han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg. Frykt ikke og bli ikke forferdet". Dette var Herrens løfte til Josva og Kaleb, og dette reiste jeg ut på, forteller Jorunn.

- Misjonens ledelse plasserte meg rett i hjertet av Gudji-folket, morderstammen, Etiopias mest beryktede folk. Jeg hadde ingen datamaskin og visste ingenting hvordan jeg skulle legge opp arbeidet. Mellom dette folket har jeg arbeidet til sammen 16 år.

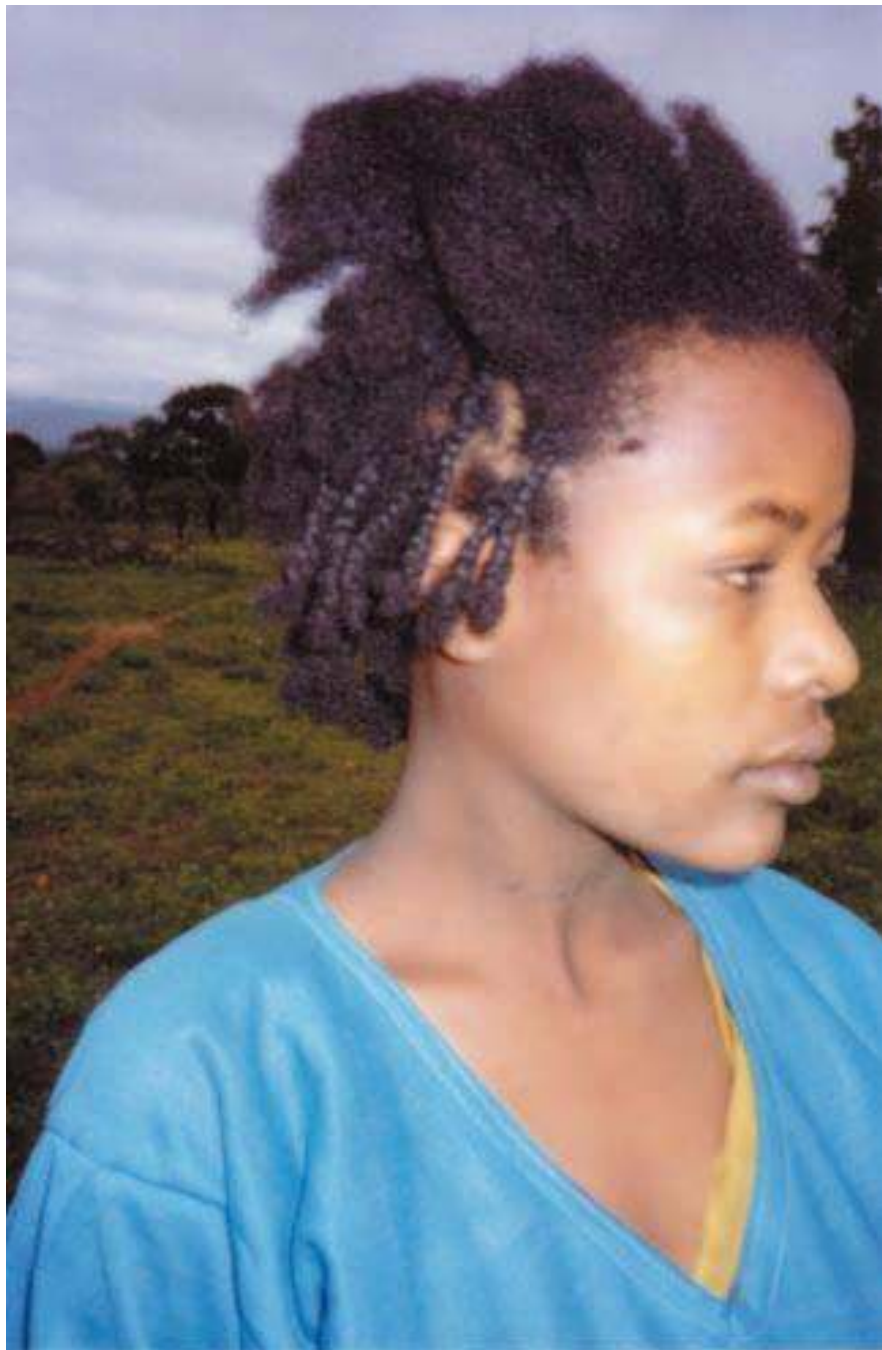
- Denne morderstammen har en fryktelig skikk: Før ungdommer skal gifte seg må de ha drept et menneske, for først da kan de regnes som virkelige menn. Etter å ha tatt livet av sitt offer skjærer de av kjønnsdelene og bærer det fram for de ledende menn. Saken er imidlertid den at noen av dem som lemlestes overlever, og bringes i hu og hast til sykehus.

- Jeg kjenner til dette og har tatt imot slike som ble brakt til sykehuset. Kan du forestille deg hvilken forferdelig situasjon å havne opp i?

- Men nå har heldigvis evangeliet fått fotfeste blant dette folket og disse grusomme skikkene forsvinner. I dag fins dette bare sporadisk blant de mest primitive.

GUD SKAFFET INNFØDTE MEDARBEIDERE

- Jeg var veldig spent på hvem jeg ville få til naboer. Men vet du hva: 10 meter fra mitt hus arbeidet tre unge menn med å oversette Bibelen til stammespråket gudjinja. Disse

Kemma, som ble befridd fra onde ånder som bandt henne, og en dag tvang henne til å finne et tau og henge seg i skogen. Heldigvis kom folk til og fikk reddet henne. På halsen sees fortsatt merker etter tauet som holdt på å ta hennes liv.

ble til fantastisk stor hjelp for sangbokprosjektet som benyttet samme stammespråket.

"Han skal gå foran deg", var løftet jeg fikk. Jeg så den åpne døren. Den neste utfordringen var å få tak i en medarbeider som kunne samle

sangene fra de kristne i distriktet og skrive dem ned.

- En dag møtte jeg Hotessa som var ansatt i litteraturarbeid, og ble lønnet av et amerikansk ektepar. På grunn av arbeidet med å organisere leseskoler i distriktet, hadde han

På landsbygdene i Etiopia fins det utrolig mange besatte mennesker. Under forbønn i Jesu navn må åndene forlate sine "boliger". På bildet ber en lokal pastor for en ung kvinne, som ble satt fri.

fått kurs i Addis Abeba. Der hadde han lært den nye skrivemåten som myndighetene hadde innført for gudji-språket. Han var meget kvalifisert for litterært arbeid.

- Det banket på døren min og inn kom Hotessa. Han viste meg et brev han nettopp hadde fått fra amerikanerne. I brevet stod det at han var oppsagt fra arbeidet på grunn av pengemangel. Samme dag ble han ansatt som leder for sangbokprosjektet. Gud la alt til rette og åpnet en ny dør da jeg trengte hjelp.

- I flere måneder reiste vi sammen omkring i det vidstrakte distriktet, og samlet 390 sanger. Min oppgave som sjåfør på de dårlige veiene i området var ikke lett, men Gud var med oss. Tilbake fra turene i distriktet leverte vi sangene til Bibeloversetterne, som skrev dem på datamaskinene. Vi hadde det beste samarbeidet og så det som Guds ledelse.

- I sangboken har vi med Fader Vår, Trosbekjennelsen, Budene og Velsignelsen. Vi har også laget 9

Libens rygg slik den så ut etter at Jorunn Hamre og de øvrige medarbeiderne på sykehuset hadde tatt hånd om ham.

kassetter med toner til sangene. Så langt vi kjenner til er dette den eneste sangboken som er utgitt på et stammespråk i Etiopia.

- Gudji-stammen teller tre millioner mennesker. De bruker latinske bokstaver, og tusener har i dag lært lesekunsten. Etter at sangboken ble trykket, reiste vi omkring til menighetene og solgte boken og kassetene.
- Det var gripende å se de kristne sitte med sangboken i hånden og lovprise Jesus med sang, smiler Jorunn.

UNDER MED VISUM

Det siste oppholdet til Jorunn Hamre i Etiopia mellom 2002 og 2006 er i seg selv et under. Sent på høsten 2002 reiste hun ut på turistvisum. Hun ble ikke lovet en dag lengre opphold enn tre måneder.

- Da gikk mine venner blant gudji-folket i bønn for meg. De ropte til Gud om å la meg få bli i Etiopia noen tid lenger. Da fikk jeg ett nytt år og senere enda ett. Da jeg så dro hjem i mars 2006, hadde

Liben Jima med det fryktelige brannsåret på ryggen han pådro seg i 12-årsalderen da han ble kastet på bålet av en ond ånd.

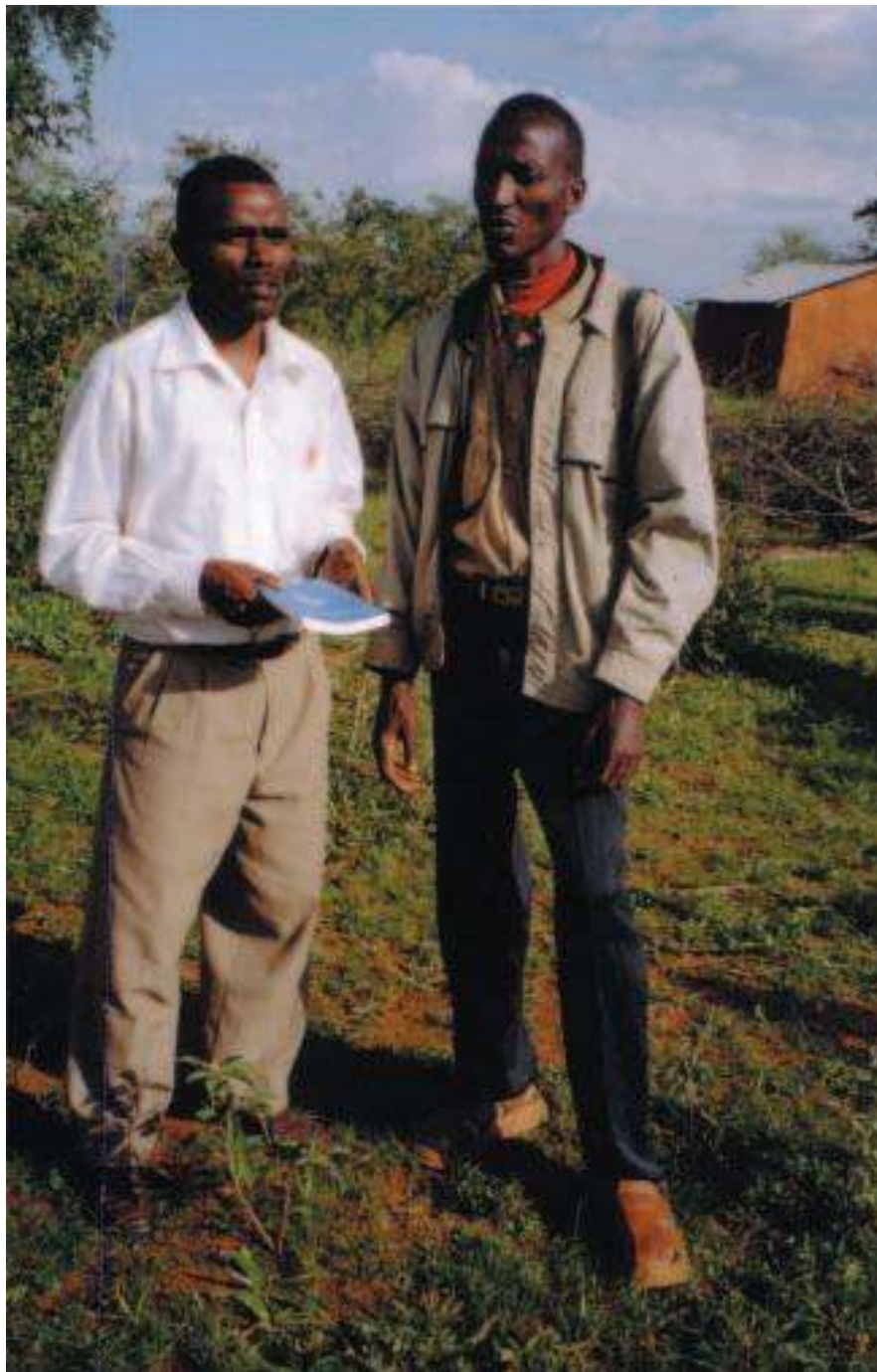
jeg vært i Etiopia til sammen tre år og fire måneder.

Og ikke nok med det: Like før hun satte kursen hjemover fikk Jorunn tillatelse til å tilbringe enda ett år i Etiopia. Dette betyr at hun kan reise tilbake til sine afrikanske

venner i Etiopia, når hun vil fram til mars 2007. Og det er ikke noe annet hun heller vil.

JORUNNS MOR HJALP ARIL EDVARDSSEN TIL VERDEN

Jorunn Hamres mor, Antonette

Mannen til venstre på bildet som holder sangboken i hånden heter Hotessa. Han har samlet 390 sanger og vært Jorunn Hamres viktigste medarbeider i sangbokprosjektet hun har gjennomført de siste årene i Etiopia. Mannen til høyre på bildet heter Alemo.

Hamre, var i sin tid en høyt respektert og kjent jordmor i Kvinesdal og omegn. I årenes løp tok hun imot hele 3000 verdensborgere, blant dem en annen velkjent kvindøl, Aril Edvardsen, samt hans yngre bror, Eivin. I 1958 ble hun beåret med Kongens fortjenstemedalje i sølv

for sin flotte jordmortjeneste. Jorunns far, Josef, var murer og snekker samt frisør på sin fritid. Han var med og bygde Arils og Karis første hus i 1964, der kjelleren ble innredet til Troens Bevis Verdens Evangeliserings kontorer. Her var TBVEs kontorer til de ble flyttet til Sarons Dal i 1967. Begge foreldrene

har nå fått hver sine hyller i Jorunn Hamres private museum i kjelleren i hennes hus.

- Jeg har stor respekt for Aril Edvardsen og alt det flotte arbeidet han og hans medarbeidere har fått til ut fra Sarons Dal. Selv har jeg ikke hatt anledning til å følge arbeidet på nært hold gjennom alle disse årene, ganske enkelt fordi jeg selv har vært så sterkt engasjert i misjonens sak. Hans liv og virke minner om en annen norsk bygdegutt som fikk stor betydning for misjonen.

17-ÅRING TENTE GNISTEN

Historien om Sivert Gjerde, en ung gutt fra Tysvær i Rogaland, som tente gnister for misjonens sak, som senere ble til Norsk Luthersk Misjonsamband, er historien om hva Gud kan gjøre gjennom en mann som er villig til å tjene ham. I Bergen samlet han unge jenter og fortalte dem ting som: I løpet av den siste time har 1400 sjeler i Kina gått ned i hedenske graver uten håp og Gud. Måtte ikke dette bevege våre sjeler?

- Budskapet skapte nød i hjertene og jentene dannet misjonsforening. Det samme skjedde også i Ålesund og Kristiansand, forteller Jorunn.

- I 1890 reiste Sivert Gjerde til Kina som misjonær, men døde 7 måneder senere. Den verdenskjente misjonæren Hudson Taylor talte i begravelsen. Teksten han leste var fra 1. Kor. 15:58: "Derfor, mine kjære brødre, vær faste; urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, idet dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren".

På minnestøtten til Sivert Gjerde som ble reist i Tysvær i 1967, står det skrevet: "Han tente en ild som ennå brenner". Ilden ble til Norges største misjonsorganisasjon NLM.

- Med Guds hjelp kan vi gjøre storverk. Jeg føler meg privilegert som får være med i verdens største oppdrag, misjonsoppdraget, sier Jorunn. Min bønn og ønske er å være tent for misjonens sak så lenge jeg lever, sier Jorunn.